

ΠΑΛΙ, ΠΑΛΗ, ΠΑΛΙ

Άλλη μια μέρα έγινε νύχτα
άλλο ένα πρωινό κυοφορείται.

Δεν κουράζεται άραγε ο χρόνος;
Δεν κρυολογεί;
Δεν τρέχει μοναχός του όμως
παρασέρνει στο διάβα του κι εμάς
και θα μας πνίξει
αν αφεθούμε.

Να τον ξεχάσουμε
θαρρώ πως είν' η λύση
και είμαι σίγουρος
πως διόλου δεν τον νοιάζει.
Εμείς τον φτιάξαμε
εμείς τον κουρδίζουμε
εμείς ξωπίσω του τρέχουμε.
Σαν της αράχνης τον ιστό
που ό,τι κρατεί
με έναν τρόπο τα ενώνει
τα συντονίζει
στον ήχο της μελωδικής του φλογέρας
κι όσο κι αν προσπαθείς να τον γκρεμίσεις
τόσο μπλεγμένος βρίσκεσαι
κι ασ μην το ξέρεις.
Αν τον αφήσεις όμως
θα σαπίσει.

Δώσ' του γι' αντάλλαγμα
της ψυχίας σου
ό,τι φθαρτό
σε κουβαλά και κουβαλάς

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΡΙΤΑΚΗΣ

και κράτα Εκείνο
που στη γλώσσα του
η λέξη *χρόνος*
δεν υπάρχει.
Για πόσο;
Μα τι ρωτάς;
Ούτε την έννοια του *πόσο*
την γνωρίζει
το *για πάντα*
και το *καθόλου*
ίδια πλευρά
ίδιου νομίσματος.
Στην άλλη
τρέχει ο χρόνος
γύρω-γύρω.

Τι κι αν η μέρα έγινε νύχτα
τι κι αν το πρωί
χαρούμενους μας βρει.
Κι αν ό,τι γράφω
το διαφεντεύεται ο χρόνος
χάρισμά του.